

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem – pobočka v Liberci rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lucie Trejbalové a soudců Mgr. Karolíny Tylové, LL.M. a Mgr. Zdeňka Macháčka ve věci

žalobce: X
bytem X

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
sídlem Vršovická 1442/65, 100 00 Praha 10 - Vršovice

za účasti: 1) X
sídlem X

2) X
sídlem X

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 10. 2019, č. j. X,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 8. 10. 2019, č. j. X, se zrušuje pro vady řízení a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Žaloba

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal přezkumu shora označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a odvolání osoby zúčastněné na řízení 1) proti rozhodnutí Krajského úřadu Libereckého kraje (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 10. 6. 2019, č. j. X. Tímto prvostupňovým rozhodnutím bylo osobě zúčastněné na řízení 1) změněno podle § 13 odst. 2 zákona č. 201/2012 Sb., o ochraně ovzduší (dále jen „zákon o ochraně ovzduší“), povolení provozu stacionárního zdroje znečišťování ovzduší ze dne 21. 1. 2014, č. j. X (dále jen „původní rozhodnutí“), vydané podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší pro stacionární zdroje znečišťování ovzduší – termické odlakování – provozované na adrese sídla osoby zúčastněné na řízení 1).
2. Žalobce nejprve shrnul jednotlivá správní řízení předcházející vydání prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. V prvním žalobním bodu namítal, že od zahájení správního řízení správní orgán I. stupně v rozporu s § 25 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), přistoupil vzhledem k nemožnosti vymezit okruh účastníků k doručování veřejnou vyhláškou. Dle žalobce § 25 odst. 1 správního řádu nelze použít pro případ řízení s velkým počtem účastníků podle § 144 správního řádu. Ani § 144 správního řádu nezbavuje správní orgán I. stupně povinnosti okruh účastníků řádně vymezit, v projednávaném případě byli kupříkladu správnímu orgánu známi vlastníci nemovitostí v okolí zdroje a správní orgán I. stupně měl posoudit možnost dotčení jejich práv a případně je zahrnout do okruhu účastníků řízení.
3. V druhém žalobním bodu žalobce namítal, že se žalovaný nedostatečně vypořádal s odvolací námitkou, že původní rozhodnutí je nicotné ve smyslu § 77 odst. 1 správního řádu, protože jeho přílohou nebyl provozní řád zdroje a provoz zdroje nebyl časově omezen jeho obvyklou dobou životnosti.
4. Podle žalobce není napadené rozhodnutí přezkoumatelné, protože žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně vypořádal odvolací námitky žalobce. Ty spočívaly jednak v tom, že návod k použití zařízení nebyl včleněn do provozního řádu, proto není pro osobu zúčastněnou na řízení 1) právně závazný. Dále dle žalobce na základě prvostupňového a napadeného rozhodnutí může osoba zúčastněná na řízení 1) provozovat v podstatě nekontrolovatelný provoz. Dále žalobce namítal, že provoz je umístěn v prostoru v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Žalobce upozorňoval na to, že v rozporu s původním povolením bylo prováděno tzv. ruční dopalování bez dopalovacího cyklu. Žalobce také upozorňoval na výskyt tmavých kouřů, plamenů šlehajících z komínů a chemického štiplavého zápachu, což dle jeho názoru mohlo indikovat likvidaci nepovoleného materiálu v zařízení, kterým mohla být látka „L1 CC (Magna)“. Dále dle tvrzení žalobce došlo v minulosti v rozporu s návodem k použití k otevření dveří zařízení

předčasně před ukončením cyklu termického odlakování, což způsobilo výron zápachu a kouře.

5. Žalobce dále namítal, že byly porušovány podmínky provozu zdroje, jak byly uvedeny v původním rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení 1) nedodávala pravidelná měření emisí a nedodala správním orgánům ke schválení provozní řád zdroje. Dále bylo dle tvrzení žalobce zařízení provozováno v rozporu s návodem k použití, když nebylo čištěno po každém zahřívacím cyklu a nebyla používána oplachová kabina. Žalobce pozoroval v minulosti výskyt šlehajících plamenů z komína a výskyt štiplavého zápachu v okolí provozu, jejichž důvody Česká inspekce životního prostředí (dále jen „ČIŽP“) jako kontrolní orgán nedokázala řádně vysvětlit.
6. Nezákonné je napadené rozhodnutí podle žalobce také proto, že v rozporu s návodem k použití zařízení připouští z důvodu racionálního hospodaření s energiemi, aby primární komora zařízení byla čistěna jedenkrát denně, zatímco návod k použití zařízení požaduje její čištění po každém termickém odlakovacím cyklu. Dle tvrzení žalobce tak dochází k nekontrolovanému roznášení neuklizeného popílku z termicky degradovaných nánosů barev a laků po okolí provozovny. Správní orgány upřednostnily zisk osoby zúčastněné na řízení 1) na úkor zdraví v okolí žijících obyvatel.
7. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že bylo v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení a s právem na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí podle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když žalovaný uvedl v rozhodnutí, že pokud se týkalo roštů s pěnou „L1 CC (Magna)“, nebylo její přesné složení součástí spisu, a že správní orgán nebyl oprávněn sdělovat vedlejším účastníkům přesné složení výrobků pocházejících od třetích osob s ohledem na to, že taková informace mohla podléhat ochraně obchodního tajemství výrobce.
8. Žalobce rovněž namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože žalovaný se nedostatečně vyrovnal s odvolací námitkou žalobce ohledně stanovení maximální vsázky práškové nátěrové hmoty, mokrého laku a pro rošty s pěnou „L1 CC (Magna)“. Žalovaný poukázal na to, že podle návodu k použití maximální vsázka pro termické čistící zařízení TD 70 byla pro práškové nátěrové hmoty 140 kg/vsázka a pro mokrý lak 70 kg/vsázka, avšak na webových stránkách výrobce zařízení činily pro stejné zařízení maximální hodnoty polovinu, vsázku pro rošty s pěnou „L1 CC (Magna)“ návod k použití nereguloval.
9. Poslední žalobní bod spočíval v námitce, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou nevymahatelná, když v nich chybělo zakotvení povinnosti uchovávat vzorky likvidovaných látek a povinnosti provádět testování látek určených k likvidaci, což porušuje právo žalobce na příznivé životní prostředí dle čl. 35 odst. 1 Listiny základních práv a svobod.
10. Ze všech uvedených důvodů žalobce navrhoval, aby soud zrušil napadené rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc mu vrátil k dalšímu řízení a žalovanému uložil nahradit mu náklady řízení.

II. Vyjádření žalovaného

11. V písemném vyjádření k žalobě žalovaný nejprve shrnul jednotlivá správní řízení předcházející vydání prvoinstančního a napadeného rozhodnutí. K žalobní námitce týkající se vymezení okruhu účastníků žalovaný uvedl, že zákon o ochraně ovzduší nevymezuje okruh účastníků řízení o vydání povolení k provozu. Správní orgány tedy řízení vedly s osobou zúčastněnou na řízení 1) jako s účastníkem podle § 27 odst. 1 správního řádu, neboť jemu se povolením provozu ukládaly závazné podmínky provozu zdroje. Podle žalovaného nebylo možné přesně vymezit okruh osob, které by mohly být rozhodnutím o změně povolení provozu dotčeny na svých právech, protože zdroj je umístěn v obytné zástavbě a vnímání kupříkladu zápachu je subjektivní. S ohledem na princip předběžné opatrnosti a ve snaze neopominout nikoho, kdo by mohl na svých právech být prvostupňovým rozhodnutím dotčen, považoval správní orgán I. stupně předmětné řízení za řízení s velkým počtem účastníků podle § 144 správního řádu a postupoval podle § 25 odst. 1 správního řádu, který doručování veřejnou vyhláškou připouští v zákonem stanovených případech.
12. K žalobní námitce nicotnosti žalovaný uvedl, že časové omezení provozu zdroje je pro povolující orgán fakultativní, jeho absence nemohla způsobit nicotnost původního rozhodnutí. Absence provozního řádu v původním rozhodnutí nezpůsobila jeho nicotnost, protože nezpůsobila nemožnost provozovat zdroj. Prvostupňové rozhodnutí zařadilo zdroj do kategorie podle kódu 3.1 přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší, pro kterou není zákonem vyžadován provozní řád jako součást povolení provozu a byla tak napravena vada původního rozhodnutí.
13. Povinnost osoby zúčastněné na řízení 1) jako provozovatele dodržovat návod k použití zařízení vyplývá z § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší a jeho aktualizace jsou věcí výrobce zařízení. Všechny podmínky prvostupňového rozhodnutí jsou vymahatelné a kontrolovatelné ČIŽP. Námitky proti postupu stavebního úřadu bylo nutno směřovat jemu a nikoliv žalovanému jako orgánu ochrany ovzduší. Na základě výskytu nestandardních stavů spočívajících ve výronech tmavého kouře a šlehání plamenů z komínů při zpracování nátěrové hmoty „L1 CC (Magna)“ byla zpracovatelem odborného posudku navržena opatření, která byla převzata do prvostupňového rozhodnutí. Pokud v minulosti došlo v rozporu s návodem k použití k otevření dveří zařízení předčasně před ukončením cyklu termického odlakování, což způsobilo výron zápachu a kouře, jednalo se o pochybení osoby zúčastněné na řízení 1) jako provozovatele, které dalo další důvod k podniknutí nápravných opatření. Osoba zúčastněná na řízení 1) neměla podle původního rozhodnutí povinnost provádět měření emisí. Námitky proti postupu ČIŽP považoval žalovaný za nedůvodné, protože prověření postupu ČIŽP nebylo předmětem správního řízení. K námitce, že podmínka čištění zařízení jednou za den uložená prvostupňovým rozhodnutím, byla nedostatečná, si žalovaný obstaral vyjádření výrobce, který potvrdil, že čištění primární komory jednou denně je postačující. Ruční dopalování, které bylo v provozně osobou zúčastněnou na řízení 1) prováděno v minulosti, bylo podmínkou č. 14 prvostupňového rozhodnutí zakázáno.
14. Žalovaný uvedl, že žalobce se ve správním řízení domáhal přesného složení nátěrové hmoty „L1 CC (Magna)“, kterou ve svém provozu užívá společnost Magna Exteriors (Bohemia)

s.r.o., jež není účastníkem správního řízení o povolení provozu. Žalovaný žalobci neposkytl přesné složení nátěrové hmoty „L1 CC (Magna)“ z důvodů ochrany obchodního tajemství výrobce. Ani v samostatném správním řízení podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, které žalobce inicioval u ČIŽP, nebyla žalobci tato informace poskytnuta z důvodu, že výrobce, který nátěr používá, nedal k poskytnutí jeho složení souhlas. Osobě zúčastněné na řízení 1) byly prvostupňovým rozhodnutím jasně stanoveny podmínky provozu, včetně toho jaké látky nesmí v zařízení termicky odlakovávat. Plnění podmínek povolení kontroluje ČIŽP, která potvrdila, že látka „L1 CC (Magna)“ není látkou, která by nesměla být v zařízení zpracována. Odepření zpřístupnění informace o složení předmětné látky nepovažoval žalovaný za porušení zásady rovnosti účastníků, protože složení nátěru měl provozovatel k dispozici z titulu smluvního vztahu, a zároveň mu byla prvostupňovým rozhodnutím uložena povinnost dodržovat podmínky povolení provozu a kontrolovat, zda látky dodávané ke zpracování těmto podmínkám odpovídají.

15. K žalobní námitce ohledně maximální vsázky roštů s pěnou „L1 CC (Magna)“ žalovaný vysvětlil, že se jedná o nátěrovou hmotu, jejíž zpracování bylo omezeno prvostupňovým rozhodnutím na základě doporučení zpracovatele posudku, aby nedocházelo k výronu zápachu a kouře do okolí zdroje. Žalobní námitku ohledně maximální vsázky práškové nátěrové hmoty a mokrého laku považoval žalovaný za nedůvodnou, protože internetové stránky výrobce zařízení stejně jako návod k použití zařízení uvádějí maximální množství daného nátěru na jednu vsázku 70 kg, resp. 35 kg, přičemž osoba zúčastněná na řízení 1) provozuje zařízení dvě, tedy v prvostupňovém rozhodnutí byla povolena maximální vsázka dvojnásobná.
16. Uložení povinnosti uchovávat vzorky zpracovaných látek osobě zúčastněné na řízení 1) by nemělo oporu v zákoně o ochraně ovzduší, v podmínce č. 9 prvostupňového rozhodnutí je osobě zúčastněné na řízení 1) uloženo zajistit od dodavatelů předložení prohlášení, že zpracovávané nátěry neobsahují Cl, F a Pb, a v rámci možností zjistit detailní původ nátěrů a bezpečnostní listy. Dále ČIŽP může provádět namátkový odběr vzorů odstraňovaných nátěrů a kontrolovat bezpečnostní listy.
17. Z uvedených důvodů žalovaný navrhoval, aby soud žalobu zamítl.
18. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného zopakoval, že trvá na všech žalobních bodech žaloby.

III. Zjištění ze správního spisu

19. Dne 27. 2. 2019 zahájil správní orgán I. stupně z moci úřední řízení o změně povolení provozu podle § 13 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší s osobou zúčastněnou na řízení 1) jako účastníkem řízení podle § 27 odst. 1 správního řádu ve věci kategorizace vyjmenovaného zdroje podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší, uložení specifických emisních limitů a uložení povinnosti zjišťování úrovně znečišťování ovzduší v souladu se zákonem o ochraně ovzduší pro vyjmenovaný stacionární zdroj ovzduší – termické odlakování. Správní orgán I. stupně zahájil správní řízení v reakci na rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 12. 2018, č. j. X, a shromáždil jako podklady správního řízení Vyjádření žalovaného k zařazení zdroje

znečišťování ovzduší z března 2018, Protokol o zkoušce č. X – technické měření emisí ze dne

19. 11. 2018 dodavatele X a fotodokumentaci pořízenou žalobcem a předanou správnímu orgánu I. stupně v únoru 2019. Vedlejší účastníků řízení bylo oznámení o zahájení řízení doručeno veřejnou vyhláškou.

20. Žalobce se podáním ze dne 28. 3. 2019 prohlásil za účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, vzhledem k tomu, že vlastní a trvale obývá nemovitosti vzdálené 150 metrů vzdušnou čarou zdroje a může tak být ovlivněn emisemi zápachu a prachových částic, a uplatnil v řízení rozsáhlé námitky a navrhl důkazy. Osoba zúčastněná na řízení 2) se podáním ze dne 29. 3. 2019 prohlásila za účastníka řízení ve smyslu § 27 odst. 2 správního řádu, vzhledem k tomu, že záměrem změny povolení provozu může být dotčen veřejný zájem a že vlastní nemovitosti v blízkosti zdroje, které mohou být záměrem negativně ovlivněny.
21. Žalovaný opatřil odborný posudek ze dne 3. 4. 2019 podle § 11 odst. 8 zákona o ochraně ovzduší k posouzení akce „Termické odlakování X, Liberec“ z hlediska ochrany ovzduší, č. X, zpracovatele Ing. Zbyňka Krayzela (dále jen „odborný posudek“). Součástí odborného posudku byl jako jeho příloha návod k použití pro „Termické čistiace zariadenie TD 70 (TD 70E)“ (dále jen „návod k použití“).
22. Dne 2. 5. 2019 vydala ČIŽP vyjádření ke změně povolení provozu, ve kterém navrhla změnit původní rozhodnutí ze dne 21. 1. 2014, č. j. X, tak, že zdroj bude zařazen do kategorie podle bodu 3.1 přílohy č. 2 k zákonu o ochraně ovzduší, navrhla přesnější vymezení zdroje a navrhla podrobné závazné podmínky provozu zdroje na základě vlastních zjištění a doporučení odborného posudku.
23. Poté co správní orgán I. stupně oznámením ze dne 6. 5. 2019 rozšířil předmět řízení o uložení závazných technických podmínek provozu a usnesením z téhož dne stanovil účastníkům lhůtu pro seznámení se s podklady rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, vydal dne 10. 6. 2019 prvostupňové rozhodnutí. Prvostupňovým rozhodnutím změnil správní orgán I. stupně původní rozhodnutí tak, že změnil kategorizaci zdroje na kód 3.1 přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší a zpřesnil vymezení zdroje. V prvostupňovém rozhodnutí uložil osobě zúčastněné na řízení 1) jako provozovateli 17 závazných podmínek provozu na základě doporučení odborného posudku a vyjádření ČIŽP ze dne 2. 5. 2019.
24. Žalobce a osoba zúčastněná na řízení 1) se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolali. Dne 8. 10. 2019 žalovaný rozhodl napadeným rozhodnutím tak, že zamítl odvolání žalobce a osoby zúčastněné na řízení 1) a potvrdil rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Z důvodu značné rozsáhlosti napadeného rozhodnutí, které se vypořádalo s odvolacími námitkami obou odvolatelů, uvádí soud pro žalobu relevantní argumentaci žalovaného až při vypořádání žalobních bodů v odůvodnění rozsudku.
25. Dne 30. 1. 2020 založil žalovaný do správního spisu vyjádření výrobce zařízení, že zařízení není nutné čistit po každé vykonané odkalovací vsázce, je plně vyhovující čištění vykonávat jedenkrát denně.

IV. Posouzení věci krajským soudem

IV.A. Předmět soudního přezkumu

26. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí a řízení, které jeho vydání předcházelo, v řízení dle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), v rozsahu a mezích uplatněných žalobních bodů, vycházel přitom ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správního orgánu, v souladu s § 75 odst. 1, odst. 2 s. ř. s.
27. Předmětem soudního přezkumu jsou správní rozhodnutí orgánů ochrany ovzduší ve věci změny povolení provozu stacionárního zařízení znečišťování ovzduší podle § 13 odst. 2 zákona
o ochraně ovzduší pro stacionární zdroje znečišťování ovzduší – termické odlakování – provozované na adrese sídla osoby zúčastněné na řízení 1).
28. Pro posouzení věci krajským soudem jsou relevantní následující ustanovení zákona ochrany ovzduší:
29. Podle § 4 odst. 1 zákona o ochraně ovzduší *přípustná úroveň znečišťování je určena emisními limity, emisními stropy, technickými podmínkami provozu a přípustnou tmavostí kouře.*
30. Podle § 11 odst. 2 písm. d) zákona o ochraně ovzduší *krajský úřad vydává povolení provozu stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu.*
31. Podle § 12 odst. 4 písm. e) zákona o ochraně ovzduší *povolení provozu obsahuje závazné podmínky pro provoz stacionárního zdroje, kterými jsou technické podmínky provozu stacionárního zdroje, pokud nejsou obsahem provozního řádu podle písmene d).*
32. Podle § 13 odst. 2 zákona o ochraně ovzduší *krajský úřad, který vydal povolení provozu podle § 11 odst. 2 písm. d), jím vydané povolení změni, dojde-li ke změně okolností, které byly rozhodné pro stanovení závazných podmínek pro provoz stacionárního zdroje podle § 12 odst. 4 a v případech podle § 37 odst. 6, § 38 odst. 1 a § 39 odst. 2.*
33. Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *je provozovatel stacionárního zdroje povinen uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem, jeho prováděcími právními předpisy, výrobcem a dodavatelem.*
34. Podle § 17 odst. 3 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *provozovatel stacionárního zdroje uvedeného v příloze č. 2 k tomuto zákonu je, kromě povinností uvedených v odstavci 1, dále povinen provozovat stacionární zdroj pouze na základě a v souladu s povolením provozu.*
35. K žalobní námitce nicotnosti původního rozhodnutí soud nejprve v obecné rovině připomíná, že je nutné rozlišovat mezi pojmy nicotnost a nezákonnost správního aktu, jak je vymezil Nejvyšší správní soud už v rozsudku ze dne 13. 5. 2008, č. j. 8 Afs 78/2006-74, č. 1629/2008 Sb. NSS. Bylo-li by původní rozhodnutí skutečně nicotné, jak tvrdil žalobce, pak by nicotností trpělo i rozhodnutí, které by jej měnilo, a soud by ji byl povinen vyslovit i bez návrhu [§ 76 odst. 2 s. ř. š.]. Ovšem žalobcem namítané vady původního rozhodnutí spočívající v absenci provozního řádu zdroje a časové neomezenosti povolení provozu zdroje by svou povahou mohly zpochybnit zákonnost původního rozhodnutí,

byly-li by uplatněny ve správním či soudním řízení, jehož předmětem byl přezkum původního rozhodnutí, v žádném případě však takové vady původního rozhodnutí nemohly způsobit jeho nicotnost. Vzhledem k tomu, že mezi původním rozhodnutím a prvostupňovým rozhodnutím existovala vazba řetězení (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2019, č. j. 6 As 211/2017 – 88, č. 3948/2019 Sb. NSS), soud se v projednávané věci nemohl zabývat námitkami žalobce směřujícími proti zákonnosti původního rozhodnutí, protože původní rozhodnutí bylo po vyčerpání řádných opravných prostředků samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví.

36. Žalobce dále namítal, že byly porušovány podmínky provozu zdroje, jak byly uvedeny v původním rozhodnutí. Osoba zúčastněná na řízení 1) v minulosti nedodávala pravidelná měření emisí, nedodala správním orgánům ke schválení provozní řád zdroje a prováděla tzv. ruční dopalování. Dále bylo v minulosti dle tvrzení žalobce zařízení provozováno v rozporu s návodem k použití, když primární komora termické pece nebyla čištěna po každém odlakovacím cyklu, nebyla používána oplachová kabina a došlo k otevření dveří primární komory termické pece předčasně před ukončením cyklu termického odlakování. Žalobce pozoroval v minulosti výskyt šlehajících plamenů z komína a výskyt štiplavého zápachu v okolí provozu, jejichž důvody ČIŽP jako kontrolní orgán nevysvětlila, a na základě toho žalobce tvrdil možné zpracovávání nepovolených látek. Ani těmito žalobními námitkami se soud nemohl zabývat, protože přezkum kontroly dodržování původního rozhodnutí nebyl předmětem výše vymezeného soudního přezkumu.
37. Pokud se jedná o namítané porušení práva na přístup k informacím o životním prostředí a na včasné a úplné informace o životním prostředí podle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, slouží k jeho zabezpečení postup podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí, který dle vyjádření žalovaného k žalobě žalobce využil. Podle § 14 odst. 2 uvedeného zákona je rozhodnutí o odepření zpřístupnění informace po vyčerpání řádných opravných prostředků samostatně přezkoumatelné ve správním soudnictví, proto se ani jím soud v projednávané věci nemohl zabývat.

IV.B. Účastenství a doručování ve správním řízení

38. Soud se dále zabýval žalobním bodem směřujícím do způsobu vymezení účastníků správního řízení a doručování veřejnou vyhláškou. Stanovení okruhu účastníků řízení úzce souvisí s tím, jakým způsobem mělo být žalobci ve správním řízení doručováno.
39. Zákon o ochraně ovzduší neobsahuje na rozdíl od jiných speciálních zákonů upravujících postup správních orgánů ve správním řízení [např. zákon č. 183/2006Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon)] speciální úpravu účastenství v řízení o povolení provozu, použije se tedy subsidiárně podle § 1 odst. 2 správního řádu právní úprava v něm obsažená.
V posuzované věci není sporu o účastenství osoby zúčastněné na řízení 1) [§ 27 odst. 1 písm. b) správního řádu]. Žalobce činil sporným, že žalovaný nevymezil dostatečně přesně okruh tzv. vedlejších účastníků řízení, kteří podle § 27 odst. 2 správního řádu mohou být napadeným rozhodnutím přímo dotčeni ve svých právech nebo povinnostech.

40. Z úpravy žalobní legitimace v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu vyplývá, že žalobce nemůže uplatňovat námitky ve prospěch jiných osob (§ 65 s. ř. s.). Pro žalobce je podstatné, že s ním správní orgán I. stupně i žalovaný od okamžiku, kdy se prohlásil za účastníka správního řízení, jako s účastníkem řízení jednali. Žalobce vzhledem ke své procesní aktivitě nebyl postupem správního orgánu I. stupně ani žalovaného stran doručování veřejnou vyhláškou nijak dotčen na svých procesních právech (např. zmeškáním úkon, který bylo třeba provést v určité lhůtě). Námitka žalobce stran vadného vymezení účastníků a doručování je proto nedůvodná.
41. Nad rámec vypořádání této žalobní námitky soud konstatuje, že se ztotožňuje s vymezením vedlejších účastníků řízení v napadeném rozhodnutí, jak jej provedl žalovaný. Za okruh dotčených osob, které podle § 27 odst. 2 správního řádu mohou být napadeným rozhodnutím přímo dotčeny ve svých právech nebo povinnostech, lze považovat osoby trvale obývající okolní rezidenční zástavbu, navštěvující přilehlé školy a využívající okolí zdroje k rekreaci, protože jejich práva na pokojné užívání svých nemovitostí či na příznivé životní prostředí mohou být při provozování zdroje přímo dotčena prachem, pachem a dalšími emisemi.
42. Ve vztahu k doručování ve správním řízení upravuje § 25 odst. 1 správního řádu příkladný výčet případů, kdy lze ve správním řízení doručovat veřejnou vyhláškou. Mezi další případy doručování veřejnou vyhláškou, na které odkazuje citované ustanovení, patří řízení s velkým počtem účastníků podle § 144 správního řádu. Podle § 144 odst. 1 správního řádu, *nestanoví-li zvláštní zákon jinak, rozumí se řízením s velkým počtem účastníků řízení s více než 30 účastníky*. Podle odstavce 2 *účastníky v řízení s velkým počtem účastníků lze o zahájení řízení uvědomit veřejnou vyhláškou. Řízení je zahájeno uplynutím lhůty stanovené ve veřejné vyhlášce; lhůta nesmí být kratší než 15 dnů ode dne vyvěšení veřejné vyhlášky na úřední desce*. Podle odstavce 6 *[v] řízení s velkým počtem účastníků řízení lze doručovat písemnosti, včetně písemností uvedených v § 19 odst. 5, veřejnou vyhláškou. To se netýká účastníků řízení uvedených v § 27 odst. 1, kteří jsou správnímu orgánu známi; těmto účastníkům řízení se doručuje jednotlivě*. S ohledem na výše uvedený okruh účastníků řízení se v posuzovaném případě jednalo o řízení s více než 30 účastníky, byly tedy naplněny podmínky pro doručování dle § 144 ve spojení s § 25 správního řádu.

IV.C. Závaznost návodu k použití zařízení

43. Žalobce namítal, že návod k použití zdroje není pro osobu zúčastněnou na řízení 1) jako pro provozovatele právně závazný, protože může být výrobcem zařízení svévolně měněn. Závazný by se stal, pouze pokud by byl součástí provozního řádu zařízení. Nadto byly pece vyrobeny v letech 2000 a 2003 a návod k použití se vztahoval k zařízení s rokem výroby 2005.
44. Podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší *provozovatel stacionárního zdroje je povinen uvádět do provozu a provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem, jeho prováděcími právními předpisy, výrobcem a dodavatelem*. Tato povinnost tedy odkazuje a *de iure* činí závaznými podmínky pro provoz stacionárního zdroje a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu takového zdroje, které

jsou uvedeny v pokynech výrobce stacionárního zdroje (srov. Morávek, J., Tomášková, V., Bernard, M., Vícha, O.: *Zákon o ochraně ovzduší. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2013,

s. 219). Ostatně povinnost provádět provoz, údržbu, prohlídku a kontrolu jednotlivých zařízení zdroje podle pokynů výrobce tohoto zařízení vyplývá osobě zúčastněné na řízení 1) jako provozovateli i z podmínky č. 3 původního rozhodnutí, která nebyla prvostupňovým ani napadeným rozhodnutím změněna.

45. Soud se tedy ztotožnil s názorem žalovaného, že výrobce termických pecí, ze kterých se sestává zdroj, stanovil podmínky provozu v návodu k použití a bylo věcí výrobce zařízení, jaký návod určil jako vhodný pro daná zařízení. Osoba zúčastněná na řízení 1) je tedy povinna provozovat zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění v souladu s návodem k použití zařízení, který vypracoval výrobce. Soud nepřisvědčil názoru žalobce, že obsah návodu k použití je věc libovůle výrobce zařízení, protože předmětná zařízení a jejich technická dokumentace podléhala při uvedení na trh či do provozu posouzení shody, že jsou v souladu s evropskými právními i technickými normami, což výrobce potvrdil v prohlášení o shodě, jež je součástí návodu k použití. Soud podotýká, že závaznost návodu k použití nevylučuje jeho aktualizaci ze strany výrobce zařízení na základě zkušeností postupně nabytých při výrobě a provozu těchto zařízení. Není však předmětem řízení vedeného před zdejším soudem posuzovat vhodnost konkrétního návodu k použití pro dané zařízení či vhodnost instrukcí v něm obsažených.

VI.D. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí

46. Žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí, protože v rozporu s návodem k použití zařízení připouštělo z důvodu racionálního hospodaření s energiemi, aby primární komora zařízení byla vyčištěna jedenkrát denně, zatímco návod k použití zařízení požadoval její vyčištění po každém termickém odlakovacím cyklu.
47. Soud je v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu zásadně oprávněn přezkoumávat napadené výroky správního rozhodnutí jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).
48. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 8. 4. 2011, č. j. 7 Azs 79/2009-84, č. 2288/2011 Sb. NSS, však z uvedené zásady popsal výjimky. Výslovnou výjimku z dispoziční zásady obsahuje soudní řád správní jen v § 76 odst. 2, podle něhož soud vysloví i bez návrhu nicotnost rozhodnutí. Naproti tomu k vadám rozhodnutí podle § 76 odst. 1 s. ř. s. nepřihlíží soud z moci úřední vždy, neboť tak uvedené ustanovení nestanovuje. Judikatura Nejvyššího správního soudu ale dovodila, že i pokud žalobní námitky nesměřují proti vadám podřaditelným pod § 76 odst. 1 s. ř. s., může soud napadené správní rozhodnutí pro takové vady zrušit, avšak pouze brání-li přezkumu rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jinak by dispoziční zásada ztrácela smysl. Zrušení bez ohledu na žalobní námitky je v těchto případech pouhým důsledkem toho, že vady jsou tak závažného charakteru, že vylučují jiný postup a rozhodnutí soudu.
49. Podle citovaného § 12 odst. 4 písm. e) zákona o ochraně ovzduší je příslušný orgán ochrany ovzduší oprávněn v povolení provozu provozovateli uložit závazné podmínky provozu stacionárního zdroje, jimiž jsou vedle jiných i technické podmínky provozu.

Závazné podmínky provozu je nutné vtělit do výroku rozhodnutí typicky jako jeho vedlejší ustanovení, protože právě výrok obsahující řešení otázky, která je předmětem řízení, je tou částí rozhodnutí, která je závazná, právní moci schopná a vykonatelná. Věcně se v případě povinnosti vyčistit primární komoru zařízení jedenkrát denně jedná právě o technickou podmínku provozu. Není na soudu, aby v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí posuzoval, zda je věcně vhodnější frekvence vyčištění primární komory zařízení jednou za den či po každém termickém odlakovacím cyklu.

50. Původní rozhodnutí obsahovalo podmínku č. 3, že provoz, údržba, prohlídka a kontrola jednotlivých zařízení zdroje bude prováděna podle pokynů výrobce tohoto zařízení, která zůstala změnami provedenými prvostupňovým nedotčena. Tato podmínka upřesňovala zákonnou povinnost osoby zúčastněné na řízení 1) jako provozovatele provozovat stacionární zdroj a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu stacionárního zdroje, které mají vliv na úroveň znečištění, v souladu s podmínkami pro provoz tohoto stacionárního zdroje stanovenými tímto zákonem, jeho prováděcími právními předpisy, výrobcem a dodavatelem obsaženou v § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší. Jak soud vysvětlil již výše, návod k použití vypracovaný výrobcem zařízení je pro osobu zúčastněnou na řízení jako provozovatele právě takovým závazným pokynem výrobce zařízení k provozu, údržbě, prohlídce a kontrole jednotlivých zařízení zdroje, což však nevylučuje možnost aktualizace návodu k použití ze strany výrobce.
51. Soud z návodu k použití, který byl jako příloha odborného posudku součástí spisu v době rozhodování jak správního orgánu I. stupně tak žalovaného, ověřil, že tento návod k použití na str. 15 obsahuje pokyn k údržbě, že po každém čistícím procesu je potřebné vyčistit primární komoru. Soud také zjistil, že spis obsahoval pokyn výrobce zařízení ze dne 30. 1. 2020, že zařízení není nutné vyčistit po každé vykonané odkalovací vsázce a je plně vyhovující vyčištění vykonávat jedenkrát denně, které bylo založeno do spisu dne 30. 1. 2020 tedy až poté, co napadené rozhodnutí nabylo právní moci. Vzhledem k tomu, že soud při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného, nemohl k obsahu tohoto dokumentu přihlédnout, protože jej žalovaný v době rozhodování neměl k dispozici.
52. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí správní orgán I. stupně konstatoval, že vyčištění primární komory po každém čistícím cyklu naráží na překážku vysokých teplot v primární komoře. Z hlediska spotřeb energií by bylo neracionální nechat po každém cyklu primární komoru vychladnout tak, aby ji bylo možné vymést či jinak vyčistit, a následně ji znovu vyhřívat na pracovní teplotu. Z toho důvodu správní orgán I. stupně akceptoval vyčištění primární komory jedenkrát denně před zahájením první šarže, a to v kombinaci s každodenním úklidem výrobní haly uloženým v podmínce č. 15. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí ztotožnil s odůvodněním správního orgánu I. stupně a doplnil, že popílek se nedostává do ovzduší výduchem z primární komory, tedy její vyčištění jedenkrát denně nezpůsobuje volné šíření popílku v okolí. Zdůraznil, že správní orgán I. stupně při uložení této podmínky neupřednostnil zisk provozovatele, ale zohlednil princip udržitelného rozvoje společnosti zakotvený v zákonu č. 17/1992 Sb., o životním prostředí, který správní orgán I. stupně při svém rozhodování musí rovněž respektovat.
53. Stanovil-li žalovaný provozovateli technickou podmínku provozu obsahující povinnost vyčistit primární komoru jedenkrát denně v odůvodnění napadeného rozhodnutí, způsobil

tím nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívající v jeho nesrozumitelnosti, která má původ v rozporu této části odůvodnění a části výroku původního rozhodnutí, jež ukládala osobě zúčastněné na řízení 1) jako provozovateli závaznou podmínku údržby zařízení v souladu s pokyny výrobce a zůstala prvostupňovým rozhodnutím nezměněna. Z toho, co bylo uvedeno výše, plyne, že v projednávané věci byla naplněna základní premisa, pro kterou musí zdejší soud přihlédnout k vadám řízení podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. z úřední povinnosti, neboť zjištěné podstatné vady řízení způsobily nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, a brání přezkumu napadeného rozhodnutí v této od ostatních oddělitelné skutkové a právní otázce.

IV.E. Vypořádání odvolacích námitek

54. Dále žalobce poukazoval na to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav a nedostatečně vypořádal odvolací námítky žalobce, které spočívaly v tom, že na základě prvostupňového a napadeného rozhodnutí může osoba zúčastněná na řízení 1) provozovat v podstatě nekontrolovatelný provoz. Dále žalobce namítal, že provoz je umístěn v prostoru v rozporu s kolaudačním rozhodnutím. Žalobce upozorňoval na to, že v rozporu s původním povolením bylo prováděno tzv. ruční dopalování bez dopalovacího cyklu. Žalobce také upozorňoval na výskyt tmavých kouřů, plamenů šlehajících z komínů a chemického štiplavého zápachu, což dle jeho názoru mohlo indikovat likvidaci nepovoleného materiálu v zařízení, kterým mohla být látka „L1 CC (Magna)“. Dále dle tvrzení žalobce došlo v minulosti v rozporu s návodem k použití k otevření dveří zařízení předčasně před ukončením cyklu termického odlakování, což by mohlo indikovat jeho neobjektivitu.
55. K uplatněnému žalobnímu bodu soud uvádí, že je samozřejmě povinností žalovaného jako odvolacího orgánu svoje rozhodnutí řádně odůvodnit v souladu s § 68 odst. 3 správního řádu, včetně vypořádání odvolacích námitek. Tuto povinnost však nelze absolutizovat a chápat ji jako striktní požadavek na podrobné vypořádání každé dílčí námítky a argumentace, je-li z odůvodnění rozhodnutí seznatelné, jak o odvolacích důvodech žalovaný uvažil a na základě jakého skutkového stavu a právních úvah a důvodů. Některé výtky mohou být vypořádány i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje správní orgán názor odlišný od žalobcova, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy minimálně *implicitně* vypořádá.
56. Soud má za to, že napadené rozhodnutí se plně vypořádalo s uvedenými odvolacími námitkami, které žalobce vznesl. Soud považoval v daném případě rozhodnutí žalovaného za srozumitelné, přezkoumatelné, řádně odůvodněné.
57. K odvolací námitce, že na základě prvostupňového rozhodnutí může osoba zúčastněná na řízení 1) provozovat v podstatě nekontrolovatelný provoz, žalovaný odkázal na prvostupňové rozhodnutí s tím, že stanovuje řadu závazných podmínek provozu včetně emisních limitů a měření emisí v souladu se zákonem o ochraně ovzduší. Soud souhlasí se žalovaným, že vymahatelnost závazných podmínek provozu uvedených v prvostupňovém rozhodnutí spočívá v tom, že za jejich nedodržování je ČIŽP oprávněna uložit sankci a nápravná opatření.

58. Namítal-li žalobce v odvolání, že osoba zúčastněná na řízení 1) užívala nemovitosti, kde je umístěn zdroj, v rozporu s platným kolaudačním rozhodnutím, pak žalovaný správně odkázal žalobce v uvedené věci na řízení dle stavebního zákona, neboť k posouzení tvrzeného rozporu s kolaudačním rozhodnutím je příslušný stavební úřad.
59. Namítal-li žalobce v odvolání, že osoba zúčastněná na řízení 1) v minulosti prováděla ve svém provozu tzv. ruční dopalování, pak soud považuje potvrzení této skutečnosti v odborném posudku za dostatečné zjištění skutkového stavu. Z hlediska vypořádání této námítky považuje soud za dostatečné, když žalovaný vysvětlil, že kontrola dodržování podmínek původního rozhodnutí nebyla předmětem přezkoumávaného řízení o změně povolení provozu, a dále odkázal žalobce na prvostupňové rozhodnutí, které v závazné podmínce č. 14 stanovilo, že v provozovně nebude docházet k ručnímu odlakování dílů bez odvádění odpadní vzdušiny do zařízení ke snižování emisí, přičemž jeho provádění je předmětem samostatného povolení.
60. Namítal-li žalobce v odvolání výskyt zápachu, tmavých kouřů a plamenů v komíně a dával-li tyto jevy do souvislosti se zpracováváním látky „L1 CC (Magna)“ ve zdroji, pak soud považuje za dostatečné zjištění skutkového stavu, když odborný posudek konstatoval, že v provozu zdroje dochází k nepravidelnému vývinu zvýšeného množství kouře s intenzivním pachovým vjemem. Dále odborný posudek konstatoval, že pěna „L1 CC (Magna)“ je interní označení dodavatele Magna Exteriors (Bohemia) s.r.o. pro ostřík z lakovacího robota při čištění pistole a jedná se tedy o nátěrovou hmotu, pro jejíž odstraňování je zařízení určeno a že dle informace od osoby zúčastněné na řízení 1) někdy zahoří. ČIŽP ve vyjádření ze dne 2. 5. 2019 uvedla, že zpracování pěny „L1 CC (Magna)“ považuje za problematické z hlediska možnosti vzniku nadměrných emisí v podobě kouře a zápachu. Proto považuje soud za dostatečné vypořádání této odvolací námítky žalobce, když žalovaný v napadeném rozhodnutí poukázal na prvostupňové rozhodnutí, které v návaznosti na závěry odborného posudku a doporučení obsažená ve vyjádření ČIŽP ze dne 2. 5. 2019 stanovilo v závazné podmínce č. 10 maximální vsázku této látky a v závazné podmínce č. 16 a 17 uložilo osobě zúčastněné na řízení 1) předložit do 6 měsíců od právní moci prvostupňového rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně návrh konkrétních technických či organizačních opatření k zamezení nevyhovujících emisí a tyto opatření realizovat v souladu se zákonem o ochraně ovzduší a vyjádřením správního orgánu I. stupně.
61. Zpochybňoval-li žalobce v odvolání objektivitu návodu k použití zařízení, pak soud považuje konstatování v odborném posudku, že návod k použití je již staršího data a neodráží aktuální stav technologie (hořáky, teplotní režimy, řídicí systém apod.) za dostatečné zjištění skutkového stavu. Považoval-li správní orgán I. stupně za nutné uložit osobě zúčastněné na řízení 1) závazné technické podmínky provozu nad rámec návodu k použití, učinil tak v podmínce č. 10 stanovením maximální vsázky 35 kg u vsázek roštů s pěnou „L1 CC (Magna)“, v podmínce č. 11 uložení povinnosti zajistit minimální teplotu v dopalovací komoře 820 °C před zahájením procesu termického odlakování a udržovat ji po celou dobu chodu primární komory, a v podmínce č. 16 a 17 uložení povinnosti předložit do 6 měsíců od právní moci prvostupňového rozhodnutí správnímu orgánu I. stupně návrh konkrétních technických či organizačních opatření k zamezení nevyhovujících emisí a tyto opatření realizovat v souladu se zákonem o ochraně ovzduší a vyjádřením správního orgánu I. stupně.

IV.F. Složení pěny „L1 CC (Magna)“

62. V dalším žalobním bodu žalobce namítal, že je v rozporu se zásadou rovnosti účastníků řízení a s právem na včasné a úplné informace o stavu životního prostředí podle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, když žalovaný uvedl v rozhodnutí, že pokud se týká roštů s pěnou „L1 CC (Magna)“, nebylo její přesné složení součástí spisu, a že správní orgán není oprávněn sdělovat vedlejším účastníkům přesné složení výrobků pocházejících od třetích osob s ohledem na to, že taková informace může podléhat ochraně obchodního tajemství výrobce.
63. Soud se ztotožňuje s názorem žalovaného, že možnost zpracování pěny „L1 CC (Magna)“ nebyla povolena nově v důsledku změny kategorizace zdroje podle přílohy č. 2 zákona o ochraně ovzduší prvostupňovým rozhodnutím. Soud ověřil ze správního spisu, že obsahuje dostatek podkladů k závěru žalovaného, že se jedná v případě pěny „L1 CC (Magna)“ o nátěrovou hmotu, pro jejíž termickou degradaci bylo zařízení určeno, avšak její zpracování je problematické z hlediska možnosti vzniku nadměrných emisí v podobě kouře a zápachu. Tato skutečnost odůvodnila rozšíření předmětu správního řízení o uložení závazných technických podmínek provozu a následnou výslovnou regulaci prvostupňovým rozhodnutím v podobě určení maximální vsázky této látky.
64. Skutečnost, že správní spis nebyl ani k žádosti žalobce doplněn o informaci o přesném složení pěny „L1 CC (Magna)“, nepovažuje soud za porušení práv žalobce, protože správní orgán I. stupně i žalovaný shromáždili k dané otázce dostatek informací v podobě odborného posudku a vyjádření ČIŽP ze dne 2. 5. 2019, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu nezbytném pro vydání prvostupňového a napadeného rozhodnutí, zjištění přesného složení pěny „L1 CC (Magna)“ by na tom nic nezměnilo. Obsah správního spisu nenasvědčuje tomu, že by správní orgán I. stupně či žalovaný složení pěny „L1 CC (Magna)“ znali a tajili jej před žalobcem. Stejně tak není ze správního spisu zřejmé, že by složení pěny „L1 CC (Magna)“ znala osoba zúčastněná na řízení 1) z titulu smluvního vztahu s dodavatelem X (X) s.r.o., i kdyby tomu tak bylo, soud by to nepovažoval za porušení zásady rovnosti účastníků řízení.
65. Jak již soud uvedl předtím, žalobce se mohl bránit proti namítanému porušení práva na přístup k informacím o životním prostředí a na včasné a úplné informace o životním prostředí podle čl. 35 odst. 2 Listiny základních práv a svobod postupem podle zákona č. 123/1998 Sb., o právu na informace o životním prostředí.

IV.G. Maximální vsázka

66. Dále žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné, protože žalovaný se nedostatečně vyrovnal s odvolací námitkou žalobce ohledně stanovení maximální vsázky práškové nátěrové hmoty, mokrého laku a pro rošty s pěnou „L1 CC (Magna)“. Žalovaný poukázal na to, že návod k použití uváděl maximální vsázku pro práškové nátěrové hmoty 140 kg/vsázka a pro mokrý lak 70 kg/vsázka, zatímco webové stránky výrobce uváděly hodnoty poloviční.

67. Prvostupňové rozhodnutí vymezilo zdroj jako dvě odlakovací pece značky TD - 70 E a TD -70 výrobce X X. Součástí každé pece je hořák Weishaupt WG 30 N/1 ZM-LN na zemní plyn o tepelném výkonu max. 350 kW v primární komoře, kde dochází k odlakování, a výduch odpadní vzdušiny do venkovního prostředí. Zplodiny jsou dospalovány při teplotě 820 – 870 °C v termické dopalovací komoře, která je součástí každé odlakovací pece a je vybavená dvěma hořáky Weishaupt WG 30 N/1 ZM-LN o tepelném výkonu 2 x 350 kW. Maximální tepelný výkon jedné odlakovací pece instalované v provozu osoby zúčastněné na řízení 1) tedy činí 1050 kW, maximální tepelný výkon celého zdroje činí 2 x 1050 kW. Vzhledem k námitkám žalobce jako účastníka správního řízení ze dne 28. 3. 2019 byly takto upřesněny parametry zdroje zejména o údaje o hořácích v dopalovacích komorách podle údajů zjištěných v odborném posudku.
68. Dále prvostupňové rozhodnutí stanovilo v závazné podmínce provozu č. 10, že nebude překračováno množství povlaků v jedné vsázce, a to max. 140 kg/vsázku u vsázky na bázi práškových nátěrových hmot, max. 70 kg/vsázku u ostatních vsázek (povlaky na bázi „mokrých“ nátěrových hmot a ostatních povlaků) a max. 35 kg/vsázku u vsázek roštů s pěnou „L1 CC (Magna)“. Dle prvostupňového rozhodnutí vycházely údaje z návodu k použití a nad rámec návodu k použití na doporučení odborného posudku a dle vyjádření ČIŽP byla omezena vsázka roštů s pěnou „L1 CC (Magna)“, jejichž zpracování bylo osobou zúčastněnou na řízení 1) označeno za problematické. Soud ověřil v návodu k použití, který byl součástí spisu jako příloha odborného posudku, že maximální vsázka pro odlakovací pec s tepelným výkonem 1050 kW (3 x 350 kW) činí v případě práškové nátěrové hmoty max. 140 kg/vsázka a v případě mokrého laku max. 70 kg/vsázka.
69. Žalobce v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí ze dne 30. 6. 2019 zpochybňoval povolenou kapacitu zařízení provozovaného osobou zúčastněnou na řízení 1), protože když provedl srovnání se zařízením s tepelným výkonem 540 kW, které mělo být provozováno společností X došel k závěru, že velikost maximálních vsázek pro zařízení provozované osobou zúčastněnou na řízení 1) povolená prvostupňovým rozhodnutím je dvojnásobná. Svůj argument podpořil tím, že maximální vsázky uvedené na webových stránkách výrobce zařízení odpovídají těm, které byly stanoveny pro zařízení, které mělo být provozováno společností X.
70. Osoba zúčastněná na řízení 1) uvedla ve X mělo jeden hořák v dopalovací komoře, zatímco v zařízeních provozovaných osobou zúčastněnou na řízení 1) jsou v dopalovací komoře instalovány hořáky dva. Vysvětlila, že z hlediska maximální vsázky je kapacita odlakovací pece v jednohořákovém provedení přibližně poloviční než kapacita odlakovací pece stejného typu v dvouhořákovém provedení. Na základě toho žalovaný v napadeném rozhodnutí odvolací námitku žalobce vypořádal tak, že rozdíly v maximální povolené vsázce pro odlakovací pece stejného typu TD 70 provozované u osoby zúčastněné na řízení 1) a u společnosti X jsou dány skutečností, zda v dopalovací komoře dané pece byly instalovány jeden či dva plynové hořáky. Žalovaný tím, že přesvědčivě zdůvodnil, že rozdíly v kapacitě zařízení stejného typu instalovaných u různých provozovatelů jsou způsobené odlišným technickým provedením daného zařízení, vypořádal *implicitě* i žalobcovu odvolací námitku rozporu maximální vsázky uvedené pro zařízení stejného typu v prvostupňovém rozhodnutí a na webových stránkách výrobce. Žalobce pominul, že

údaje o maximální vsázce uvedené na webových stránkách výrobce zařízení je nutné považovat pouze za ilustrační, protože se netýkají konkrétního zařízení provozovaného osobou zúčastněnou na řízení 1).

71. Pro úplnost soud podotýká, že vyjádření žalovaného k žalobě vycházelo nikoliv z návodu k použití pro zařízení o tepelném výkonu 1050 kW, který byl přílohou odborného posudku, ale chybně z návodu k použití pro zařízení o tepelném výkonu 500 kW, který byl do správního spisu vložen až po právní moci napadeného rozhodnutí dne 30. 1. 2020. Proto byla chybná i navazující úvaha žalovaného, že povolená maximální vsázka v prvostupňovém rozhodnutí je dvojnásobná, protože osoba zúčastněná na řízení 1) provozuje zařízení dvě. Je logické, že pokud se zdroj sestává z dvou samostatných zařízení – termických odlakovacích pecí, které fungují nezávisle na sobě, prvostupňové rozhodnutí v podmínce č. 10 stanovuje maximální vsázku do jedné odlakovací pece instalované v provozu osoby zúčastněné na řízení 1). Dílčí nepřesnost žalovaného ve vyjádření k žalobě však nemá žádný vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí.

IV.H. Kontrola provozu zdroje

72. Poslední žalobní bod spočíval v námitce, že napadené a prvostupňové rozhodnutí jsou nevymahatelná, když neumožňují zpětnou kontrolu zpracovávaných látek.
73. Napadené rozhodnutí a prvostupňové rozhodnutí nabyly právní moci dne 25. 10. 2019, tímto dnem se stala závaznými pro všechny správní orgány a účastníky řízení [§ 73 odst. 2 správního řádu] a účinnými [§ 74 odst. 3 správního řádu], tedy oprávnění z nich plynoucí je možno po právu vykonávat a povinnosti z nich plynoucí je nutno plnit. Ve vztahu ke složení likvidovaných látek a možnosti jeho zpětné kontroly správními orgány obsahuje napadené rozhodnutí následující závazné podmínky:
- podmínku č. 2 zakazující odstraňovat v zařízení z povrchu látky s obsahem chloru, fluoru a olova,
 - podmínku č. 3 ukládající povinnost provádět provoz, údržbu, prohlídku a kontrolu podle pokynů výrobce, přičemž návod k použití pro „Termické čistiace zariadenie TD 70 (TD 70E)“, uvádí, že zařízení typu TD se užívá k čištění a odlakování kovových materiálů pokrytých nánosy látek obsahujících uhlovodíky a jako příklady takových látek uvádí práškové a tekuté barvy, spaliny a oleje,
 - podmínku č. 4 ukládající povinnost vést provozní evidenci včetně typu odstraňované vrstvy a laků a jejího odstraněného množství každé vsázky,
 - podmínku č. 8 zakazující v zařízení zpracovávat plasty a jiný odpad,
 - podmínku č. 9 ukládající povinnost zajistit prohlášení dodavatelů, že zpracovávané nátěry neobsahují Cl, F a Pb, a pokud možno zjistit původ nátěrů a bezpečnostní listy.
74. Uvedené závazné podmínky provozu v souhrnu umožňují správním orgánům provádět účinnou a dostatečnou kontrolu nad tím, jaké látky jsou ve zdroji zpracovávány i bez uložení povinnosti osobě zúčastněné na řízení 1) uchovávat vzorky likvidovaných látek a provádět jejich testování.

V. Závěr a náklady řízení

75. Soud vzhledem k shora uvedenému považuje žalobu za důvodnou, proto zrušil napadené rozhodnutí žalovaného pro vady řízení podle § 78 odst. 1 s. ř. s. a § 76 odst. 1 písm. a)

s. ř. s. V souladu s § 78 odst. 4 s. ř. s. soud současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud ve zrušujícím rozsudku vyslovil, je v dalším řízení správní orgán dle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán. Bude povinností žalovaného znovu se zabývat námitkou žalobce, že svou povahou technická podmínka provozu zdroje týkající se čištění primární komory zařízení jedenkrát denně je v rozporu s návodem k použití zařízení, který ukládá osobě zúčastněné na řízení 1) jako provozovateli povinnost vyčistit primární komoru zařízení po každém čistícím procesu. Při vypořádání této námítky bude žalovaný povinen respektovat princip, že podmínky pro provoz zdroje a činnosti nebo technologie související s provozem nebo zajištěním provozu takového zdroje, které jsou uvedeny v pokynech výrobce stacionárního zdroje, jsou pro osobu zúčastněnou na řízení 1) jako provozovatele závazné podle § 17 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně ovzduší, který našel odraz ve stanovení podmínky č. 3 původního rozhodnutí o povolení provozu zdroje. Současně bude muset žalovaný respektovat, že stanoví-li nějaké technické podmínky provozu zdroje, činí tak ve výroku rozhodnutí (viz bod 49. rozsudku). Frekvenci čištění primární komory soud nepředjímá. Tato otázka bude odvislá od obsahu návodu, resp. pokynů výrobce předmětného stacionárního zdroje, které žalovaný učiní podkladem svého rozhodnutí.

76. Ve věci soud rozhodoval bez jednání v souladu s § 51 odst. 2 ve spojení s § 76 odst. 1 s. ř. s.
77. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., podle něhož má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.
78. Ve věci měl úspěch žalobce, soud mu proto proti žalovanému přiznal právo na náhradu nákladů řízení. Žalobci náleží náhrada za zaplacený soudní poplatek za podání žaloby ve výši 3 000 Kč. Soud tedy přiznal žalobci náhradu nákladů ve výši 3 000 Kč a žalovanému uložil, aby tuto částku zaplatil žalobci v přiměřené lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty

na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li

stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Liberec 25. květen 2020

Mgr. Lucie Trejbalová
předsedkyně senátu